

Γιάννης Τομάζος: Θεατής μετά την παράσταση «Πράγα» μου είπε, «ήρθα για να καταλάβω πώς μπορώ να αντιμετωπίσω τον ομοφυλόφιλο γιο μου»

karfitsa.gr/lgbtqi/giannis-tomazos-theatis-meta-tin-parastasi-praga-mou-eipe-irtha-gia-na-katalavo-pos-boro-na-antimetopiso-ton-omofylofilo-gio-mou

12 Ιανουαρίου 2024

Η σχέση ενός σύγχρονου ομόφυλου ζευγαριού, του Χάρι και του Μπένι, οι προβληματισμοί στους δεσμούς των ανθρώπων, η μοναξιά και η συντροφικότητα είναι τα ζητήματα που πραγματεύεται η παράσταση Πράγα, η οποία παίζεται για δεύτερη χρονιά στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος.

Συνέντευξη στην Ελίνα Τουκουσμπάλιδου

Ο ηθοποιός Γιάννης Τομάζος, ο οποίος ερμηνεύει τον Μπένι, μιλά στην Karfitsa για το επίκαιρο θέμα της υιοθεσίας παιδιού από ομόφυλο ζευγάρι, για τους συμβιβασμούς, για τη διαφορετικότητα και για τον σεβασμό σε αυτή.

Στην παράσταση θίγεται το θέμα της υιοθεσίας ενός παιδιού από ομόφυλο ζευγάρι, που είναι πιο επίκαιρο από ποτέ. Ποια είναι η προσέγγιση του έργου στο θέμα;

Αρχικά, να σημειωθεί ότι είναι ένα σύγχρονο ισπανικό έργο το οποίο γράφτηκε από τον Javier de Dios το 2013 και πως η τεκνοθεσία και τεκνοποίηση από τα ομόφυλα ζευγάρια καθώς και ο γάμος αυτών επιτρέπονται στην Ισπανία από το 2005. Επομένως, τόσο στο έργο όσο και στο ανέβασμα εδώ αυτό το ζευγάρι δεν συζητάει για το αν μπορεί να αποκτήσει παιδί, αλλά για το αν θέλει. Αυτός είναι και ο βασικός πυρήνας σύγκρουσης, το αίτημα στη γονεϊκότητα το οποίο ο ένας έχει και ο άλλος όχι. Ο σκηνοθέτης (Θέμης Θεοχάρογλου) δεν ήθελε να υπάρξει μια διασκευή στο ευρύτερο ελληνικό -και οπισθοδρομικό σε αυτό το κομμάτι- πλαίσιο μιας και μέσα από την αφορμή του ζητήματος του παιδιού αυτού του ζευγαριού το έργο σκάβει σε βαθύτερα πυρηνικά ζητήματα μιας πολύχρονης σχέσης δύο συντρόφων και το τι αυτή φέρει στην κάθε ατομικότητα.

Ποια η ανταπόκριση του κοινού;

Ομολογώ ότι περιμέναμε μια πιο αιχμηρή αντίδραση από μια μερίδα του κοινού, το οποίο φυσικά μας εξέπληξε ευχάριστα. Οι θεατές αγκάλιασαν την ιστορία και τα πρόσωπα του έργου, ήρθαν στο σαλόνι τους, ταξίδεψαν μαζί τους και μπήκαν στη θέση τους στην πλειονότητά τους. Δε στάθηκαν στους όρους «ομόφυλο ζευγάρι», «τεκνοθεσία από ομόφυλα ζευγάρια», γιατί είδαν τους εαυτούς τους σε αυτά τα τρία πρόσωπα. Ένα έργο σχέσεων είναι που πραγματεύεται τη μοναξιά. Και αυτά είναι καθολικά. Δε στέκονται σε φύλα, χρώματα, προτιμήσεις και λοιπές ταμπέλες. Και οι έξι που στάθηκαν ως τώρα απλά έφυγαν πριν καν τα μισά της παράστασης.

Θέμα της παράστασης είναι και η σχέση μεταξύ δύο ανθρώπων, αλλά και οι συμβιβασμοί μέσα σε αυτή. Ζούμε σε μια κοινωνία γενικότερων συμβιβασμών θα λέγατε;

Σαφώς και ζούμε, αν και είναι λυπηρή η παραδοχή αυτού του φαινομένου. Είναι πολλοί οι παράγοντες που συνθέτουν αυτό το σύμπλεγμα του γενικότερου συμβιβασμού και πλέον το άτομο σε μια υπέρμετρη προσπάθεια κομφορμισμού και επιθυμίας να πληροί το πλαίσιο που ορίζει η εκάστοτε κοινωνία, ξεχνάει την προσωπικότητα, τις επιθυμίες και τα όνειρά του και λέει «ναι» σε όλα. Και όταν λέει «όχι», αφορά ζητήματα και δικαιώματα των άλλων, που φυσικά δεν έχει καμία δικαιοδοσία για κάτι τέτοιο. Αλλά κάπου πρέπει να ξεσπάσει όλη αυτή η συσσωρευμένη οργή που υπάρχει. Και τι πιο εύκολο να διοχετεύεται αρχικά σε άλλους πίσω από πληκτρολόγια στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Φυσικά όλα αυτά μέσα από το ασφαλές διαμέρισμα και τον «σωστό» τρόπο ζωής που εγκρίνουν τα σημερινά κοινωνικά πρότυπα. Άλλωστε, το αίσθημα του ανήκειν οδηγεί στο συμβιβασμό και ο επανειλημμένος συμβιβασμός δημιουργεί τις αποκλίσεις.

Σε συνέντευξή σας αναφέρατε πως είναι σημαντικό για σας να συνεργάζεστε με ανθρώπους οι οποίοι έχουν ενσυναίσθηση και σεβασμό. Βλέπουμε καθημερινά αποκτήνωση και έλλειψη σεβασμού. Η παράσταση τι μήνυμα ενέχει σχετικά με τον σεβασμό στη διαφορετικότητα;

Το έργο όπως προανέφερα, μιλάει για τη μοναξιά, για τις ανθρώπινες σχέσεις, ερωτικές και φιλικές, τη φθορά, τους συμβιβασμούς και άλλα. Απλά όλα αυτά είναι μέσα από ένα άλλο «παράθυρο», αυτό του ομόφυλου ζευγαριού και της χειραφετημένης φίλης – νομάδος που έρχεται σε αντιδιαστολή με το σύνηθες πρότυπο «ετεροκανονικό ζευγάρι – φίλος single που γυρίζει τον κόσμο και συνάπτει εφήμερες σχέσεις χωρίς δεσμεύσεις». Και εκεί ανοίγει ο σεβασμός στην διαφορετικότητα. Που πυρηνικά δεν είναι αυτό. Είναι σεβασμός στον άλλον, τον κάθε άλλο που δεν είναι πολίτης δεύτερης κατηγορίας επειδή είναι γυναίκα ή queer. Γιατί οφείλουμε σαν μέλη μιας σύγχρονης δυτικής κοινωνίας να σπάσουμε την τοξική αλυσίδα που συγκρατείται στη δοκό της πατριαρχίας. Όσο κλισέ και αν ακούγεται πια. Η παράσταση, χωρίς να γίνεται σε καμία περίπτωση διδακτική, δείχνει το δάχτυλο στον εσωτερικευμένο σεξισμό μιας κοινωνίας που έχει άμεσα θύματα τις γυναίκες και την LGBTQI+ κοινότητα.

Το κοινό της Θεσσαλονίκης αγαπά το θέατρο; Ποια είναι τα συναισθήματα όταν ερμηνεύετε μπροστά στους θεατρόφιλους της πόλης;

Οι Θεσσαλονικείς (και όχι μόνο) βλέπουν θέατρο! Όχι όλοι φυσικά, αλλά το προβληματικό είναι η απουσία των millennials από το θέατρο και αυτή είναι πολύ αισθητή συγκριτικά με τις υπόλοιπες ηλικιακές ομάδες. Το να ερμηνεύεις σε οποιοδήποτε κοινό είναι μαγικό και μοναδικό. Πόσω μάλλον αυτό το έργο στους θεατρόφιλους της Θεσσαλονίκης που ο μέσος όρος ηλικίας τους είναι τα 45 έτη. Για να καταλάβετε τα συναισθήματα που μου έχει δώσει η Πράγα ως ηθοποιό και ως άνθρωπο θα σας αναφέρω μόνο δυο χειροκροτήματα και ευχαριστίες μέσα σε όλα, αυτά μιας 82χρονης κυρίας που απόλυτα συγκινημένη είπε πως της χαρίσαμε μια «από τις ωραιότερες βραδιές της ζωής της» και τα λόγια ενός πατέρα που μου είπε «ήρθα να δω την παράσταση για να καταλάβω πως μπορώ να αντιμετωπίσω τον ομοφυλόφιλο γιο μου. Είμαι ένας άνθρωπος δεσποτικός και πολύ μονόπλευρος. Και σήμερα μου δείξατε ότι ο μόνος δρόμος είναι να αγαπάω το παιδί μου. Γιατί δε διαφέρει σε τίποτα από όλα τα άλλα κανονικά, δήθεν, παιδιά. Αναζητά την αγάπη, την συντροφικότητα και την ευτυχία όπως όλοι μας. Σας ευχαριστώ πολύ με όλη μου την ψυχή». Και θα τα κρατάω για πάντα, γιατί θα μου θυμίζουν συνεχώς την αναγκαιότητα του θεάτρου και το φως που υπάρχει μέσα μας. Απέναντι σε κάθε παθογένεια. Απέναντι σε κάθε σκοτάδι.

Ερμηνεύετε τον Μπένι. Πώς είναι αυτός ο χαρακτήρας; Αν τον συναντούσατε ως Γιάννης Τομάζος τι θα θέλατε να του πείτε;

Ο Μπένι είναι ένας χαρακτήρας που έχει καταπιεί πολλαπλούς χαρακτήρες (γέλια). Είναι ένα πλάσμα με μια συλλογιστική οριακά παιδική που εκδηλώνεται τόσο αθώα αλλά και τόσο ωμά και άγρια. Έχει ταπεραμέντο, δεν κρύβεται άλλωστε, έλλειψη συγκέντρωσης στο μέγιστο, απόλυτη έλλειψη υπομονής, μια μαεστρία να βάζει τα πράγματα κάτω απ' το χαλί και να ελίσσεται στις καταστάσεις βγαίνοντας όσο το δυνατόν πιο αλώβητος γίνεται. Πάνω απ' όλα όμως αγαπάει τόσο αληθινά, τόσο μοναδικά και τόσο επίμονα. Εκεί κάπου συναντήθηκα με αυτόν τον αρκετά διαφορετικό άνθρωπο από μένα, στην επίμονη αυτή αγάπη. Και μέσα στις δυσκολίες που συνάντησα ελπίζω κάπως να τον κατανόησα και να μπήκα έστω και λίγο στα παπούτσια του. Ως Γιάννης θα του έλεγα: «μη κρύβεσαι απ' τον εαυτό σου. Άκουσε ΣΕ. Και μη φοβηθείς. Πέτα».

Πληροφορίες για την παράσταση:

Συντελεστές

Μετάφραση: Μαρία Χατζηεμμανουήλ, Σκηνοθεσία – Δραματουργική επεξεργασία: Θέμης Θεοχάρου, Εικαστική εγκατάσταση – Σχεδιασμός κοστούμιών: Νεφέλη Μυρτίδη, Μουσική: Σπύρος Παρασκευάκος, Φωτισμοί: Ζωή Μολυβδά Φαμέλη, Βοηθός Σκηνοθέτη: Σίσσυ

Θεοφίλου, Βοηθός σκηνογράφου – ενδυματολόγου: Σόνια – Μαρία Καϊτατζή, Φωτογραφίες:
Mike Rafail (That Long Black Cloud)

Παίζουν οι ηθοποιοί: Εύη Κουταλιανού (Σουζάνα), Χρήστος Μαστρογιαννίδης (Χάρης),
Γιάννης Τομάζος (Μπένι)

Φουαγιέ Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών (Εθ. Αμύνης 2)
Διάρκεια παράστασης: 1 ώρα και 45 λεπτά

Προπώληση: ntng.gr | more.com | 2117700000

Πληροφορίες – κρατήσεις στο Τ. 2315 200 200 και στα εκδοτήρια του ΚΘΒΕ

Πληροφορίες: Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος | www.ntng.gr | Τ. 2315 200 200

#Tags: Θεσσαλονικη

Ελίνα Τουκουσπαλίδου

Ξεκινώντας να ανακαλύψει αρχαία, η Ελίνα Τουκουσπαλίδου κατέληξε να ψάχνει και να μεταδίδει νέα. Στα φοιτητικά χρόνια, στη σχολή Ιστορίας και Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων κατάλαβε ότι η δημοσιογραφία είναι ο δρόμος που θέλει να ακολουθήσει και σήμερα η σχέση πάθους με το επάγγελμα τη δικαιώνει ακόμα και στις πιο δύσκολες στιγμές της δουλειάς. Ψάχνοντας στο ρεπορτάζ βρίσκει τον εαυτό της. Και για να θυμηθούμε και τους παλιούς, δεν ξεχνά πως «πρώτα ζούμε, μετά γράφουμε».